

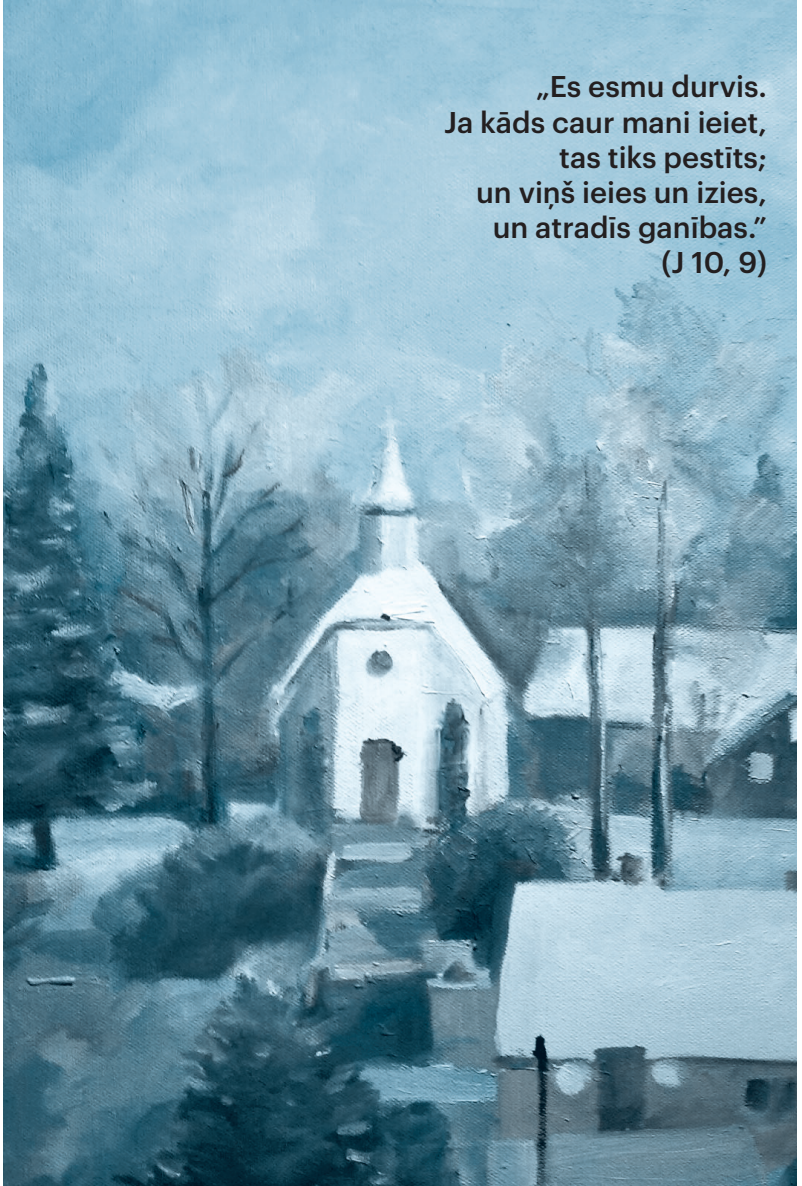

Janvāris 2018

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

„Es esmu durvis.
Ja kāds caur mani ieiet,
tas tiks pestīts;
un viņš ieies un izies,
un atradīs ganības.”
(J 10, 9)

GUDRĪBA MŪS AICINA: „NĀCIET, DZERIET VĪNU, KO ESMU IELĒJUSI!” (SAL. SAK 9, 5)

Dārgie Kristū, svētceļotāji uz Debesīm! Svētais Jānis no Krusta paskaidrojumā dzejai „Garīgā dziesma” par mūsu Kungu Jēzu Kristu izteicis skaistu tekstu, ko Baznīca svētā piemiņas dienā kā vienu no lasījumiem ielikusi arī Breviārā. Tur teikts, ka Kristus ir „kā liela raktuve ar daudziem dārgumu slāņiem, kurā, ja tikai gribētos iedziļināties un rakt, neatradīsim ne robežu, ne galu. Ikkatrā Viņa noslēpumu kambarī ik pēc brīža var rast jaunus un jaunus dārgumus” (sal. „Garīgā dziesma”, 36-37). Gribo atsaukties pie šī teksta, jo tāpat ir ar mūsu meklējumiem uz Evaņģēlija fona – šķiet, ka tiem nav ne robežu, ne gala, mēs joprojām varam atrast tik daudz un barot savas sirdis. Piemēram, fragments no sv. Jāņa Evaņģēlija, kuru jau kuro reizi mēģinām aptvert (sal. J 2, 1-11). Ceru, ka tas var palīdzēt aizdomāties: **kāds tad ir pats Dievs, ja tikai stāsti par Viņu jau paceļ dvēseli un it kā nebeidzas!?** Citiem vārdiem: sastapšanās ar Evaņģēlija neizmērojamā skaistuma dziļumiem var kaut mazliet tuvināt mūs neaptveramajam Dieva skaistumam un lielumam.

Šoreiz, pirmkārt, aicinu pakavēties pie vārda, kas minētajā fragmentā ir ļoti nozīmīgs, — „**STUNDA**”. Vārds atver mums Kristus nākamo „dārgumu koridoru”, jo sūta pie vissvarīgākā Jēzus dzīves un vispasaules notikuma: pie Viņa Krusta nāves. Nevajag daudz meklēt, lai saprastu, par kādu stundu Jēzus runā. Ticīgo atmi-

nās pārsvarā ir šādi teksti: „Viņš, nedaudz pagājis tālāk, krita zemē un lūdza Dievu: ja tas varētu būt, lai šī stunda pāietu Viņam

secen” vai tālāk: „Viņš atnāca trešoreiz un sacīja tiem: Guliet jau un dusiet! Ir diezgan! Stunda ir pienākusi: lūk, Cilvēka Dēls tiks nodots grēcinieku rokās.” (Mk 14, 35.41). Tā ir pestīšanas stunda, Dieva žēlastības pasaules stunda, cilvēces apgaismošanas stunda! Jēzus acis to var ieraudzīt kā brīnumu sākumu, kas notika Kānā un uzreiz it kā

sūtīja Viņu pie Krusta, kurā visas cilvēces vājums (ūdens) var pārveidoties mīlestībā un dievišķajā (vīns)! Lidz ar to varam saprast, ka **šīs pasaules trūkumi salīdzinājumā ar mīlestības un Dieva žēlastības trūkumu, nav nekas!!!** No „stundas zaudēšanas”, kad cilvēks meklē islaicīgu laimi, Jēzus uzreiz mūs sūta pie tā meklēšanas, kas ir augšā, nevis virs zemes (sal. Kol 3,1-2); pie tā, ko nesabojās rūsa vai kodes (sal. Mt 6, 19-20).

Šis pārdomas manā sirdī tomēr jauna izraisa lielu uztraukumu, jautājumu, kā tam pamudināt mūsu sirdis, jo pēc Evaņģēlija dzirdēšanas (pēc iziešanas no baznīcas) daži joprojām mēdz sarunāties, piemēram: „Zini, kādas bēdas: manai meitai salūza telefons. Cik viņa tagad nelaimīga...” vai „Mani kaimiņi ir ļoti noskumuši, tiem slimo viņu sunītis...” Daži teiktu: „Jā, tādi esam – neredzam to, kas vissvarīgākais, vērtīgākais, mūžīgais. Un šķiet, ka daudz nav mainījies kopš pravie-

ša Jeremija laika (sal. Jer 17,5-6). Tādēļ cik gudri un laimīgi ir tie, kuri tuvojas Jēzum un Viņa stundai, kad Viņš tiek pagodināts, kad atklāj savu mūžīgo godu (sal. J 12,23) un aptumšo šīs pasaules mirdzošās (kā eglītē) rotas. Viņi var teikt kopā ar Psalmistu: „Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes! Jebšu man arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvērums un mana daļa mūžīgi!” (Ps 73, 25-26). Jaunajā tulkojumā pirmais no šiem pantiem skan vēl spēcīgāk: „Kad Tu kopā ar mani – neko nevēlos virs zemes!”

Pie tā ved ceļš. Jāņa Evaņģēlijā pamānījām, ka trūkumu ar bagātības avotu „sasiet” māk tikai Marija – „žēlastības pilnā” (Lk 1,28). Pie pārējiem redzams, ka grēka ievainotā cilvēka daba nevar tik viegli to paveikt un, kā māca sv. Pāvils (sal. Rom 8,5-7), bez Dieva palīdzības nav spējīga to „sasiet”. Praktiski Evaņģēlijā tas izpaužas tā, ka, pirmkārt, nav dzirdams, ka kāds no atbildīgajiem kāzās Kānā reaģētu uz viņa trūkumu (neredz? negrib redzēt?); otrkārt, kalpi zina, no kurienes nāk vīns, bet viņi to nenogaršo, nevar neko par to teikt; treškārt, galdzinis nogaršo vīnu, bet viņš nezina, no kurienes tas ir, un tādēļ rīkojas neadekvāti – par vīnu runā ar līgavaini, slavē viņu; ceturtkārt, līgavainis uz teikto neatbild, uz notikušo nereaģē. Līdztekus var pavērot arī ciemiņus – ko gan viņi var saprast par viņa kvalitāti, ja ir jau ieskurbuši – kā saka Vārds, par Jēzus izdarītās dievišķās zīmes atpazīšanu nemaz nerunājam! Jānis Kristītājs par to teiktu: „Tā izpaužas pasaules grēks, grēka tumsa, kuru Dieva Jērs ir atnācis iznīcināt un ievest patiesības un žēlastības gaismu” (sal. J 1,29.36)! Pasaules grēks te ir savienošanas trūkums starp to, kas notiek virs zemes, un to, kas Debēsīs. Vai savādāk – starp cilvēku un Dievu. Tad grēks padara cilvēku par dzīves aklo, par neprātīgu tā

saprašanā un lēmumos. Cilvēks kļūst kā „suns, kas skrien pakaļ savai astei, lai tajā iekostu”, lai tā justu, ka dzīvo.

Ticība, atnākšana pie Jēzus padara mūs redzīgus! Vēlreiz jāuzsver – cik labi tas redzams pie „žēlastības pilnās”. Viņa zina, pie kā ir jāiet! Tādēļ tik karsti esam aicināti meklēt Jēzu Kristu un būt mīlestības saitēs ar Viņu caur lūgšanu, sakramentu pieņemšanu, pastāvēšanu Viņa Mistiskajā miesā (sal. 1 Kor 12!) – Baznīcas saimē! Tad cilvēks aug gudrībā un sargā sevi no divainiem dzīves lēmumiem. Vēl vairāk – viņa dzīve gūst lielu auglīgumu, jo viņš – kā teiktu Psalms – „ir līdzīgs kokam, kas stādīts pie ūdens upēm, kas savus augļus nes pareizā laikā un kam lapas nesavīst. Viss, ko viņš dara, tam labi izdodas.” (Ps 1, 3). Skaisti par to mācīja sv. Pāvils, rakstot: „Miesīgais cilvēks neaptver to, kas nāk no Dieva Gara, jo tas viņam ir neprātība, un viņš nevar saprast, ka tas jāapsver garīgi. Turpretī garīgais izdibina visu, bet viņu pašu neviens neizdibina. Jo kas ir izpratis Kunga prātu, lai Viņu pamācītu? Bet mums ir Kristus prāts.” (1 Kor 2, 14-16). Un noslēdzot šo punktu, varam atsaukties pie Evaņģēlija autora, kurš tālāk pasludinās vēsti par Jēzu, kas ir cilvēka dzīves gaismas, jēga, avots (sal. J 8, 12- 59, kā arī J 9). Tajā dota spēcīga mācība uz strīda ar šīs pasaules „gudrajiem” fona, kas ved pie vienas no galvenajām patiesībām par Jēzu: „**ES ESMU PASAULES GAISMA; KAS MAN SEKO, TAS NESTĀIGĀ TUMSĀ, BET IEGŪS DZĪVĪBAS GAISMU.**” (J 8, 12).

Te vajadzētu pieminēt, ka pieeja pie šīs gaismas notiek „caur ūdeni”, bet par to runāsim nākamreiz. Lai Dievs nāk ar savu žēlsirdību, lai mūs patīra un pēc tam vēl dziļāk ievēd savā dzīvības gaismā! Amen.

Priesteris
Pāvils Kamola

„TICĪBA MAN IEZĪSTA AR MĀTES PIENU”

Kurš gan nezina Venerandu! Viņa ir visur – kalpojums, draudzes izbraukums, svētceļojums, Bībeles izzināšanā, Senioru brokastu organizēšanā un lūgšanā. Tomēr kāds Venerandu var arī nezināt, jo viņa nav ribinoša, nav skaļa, savu darbu veic raiti, jaudīgi, bet neuzkritoši. Veneranda ir viens no mūsu draudzes pilāriem. Balsts. Stiprums. Paļāvība un silta Milestība. 1. februārī **Veneranda Peļņa** svinēs apaļu dzīves jubileju, un mums nu gan jādomā, kā viņu pārsteigt, iedvesmot un iepriecināt!

– Esmu dzimusi Rēzeknes un Aglonas diecēzē, Mežvidu draudzē, – aicināta uz sarunu, atklāj Veneranda Peļņa. – Bērniņa un jaunība pagāja ticīgā ģimenē. Bijām pieci bērni, nu palikušas divas māsas. Esmu jaunākā, starp vecāko brāli bija 18 gadu starpība, starp māsām – 14 un 12 gadi. Pie vecākiem augu viena, pārējie bērni skolojās, brālis dibināja savu ģimēni. Baznīca no mājas bija tuvu, nepilnu kilometru. Tā ir neliela baznīca, apmēram tāda kā Madonas. Katru svētdienu gājām uz Misi. Atceros ceļu cauri rudzu laukam – augustā, kad rudzi bija nobrieduši, berzām sauļā vārpas, mamma deva pagaršot graudus, stāstīja, kā top maize. Viņa mājās cepa maizi, pie mums bieži viesojās priesteri, kopīgi pusdienojām, mamma deva maizi arī viņiem.

Kā notika ievadišana ticībā?

Netālu dzīvoja tēva māsa. Kad man apritēja 9 gadi, vajadzēja sagatavoties pirmajai Komūnijai, un kopā ar tēva māsu gājām pie priesterā, kas atprasīja iemācīto. Svētdienas skolas tolaik nebija, visu apguvu pašmācības ceļā. Mūsu mājā bija liela Aglonas Dievmātes svētbilde. Vaka-

ros un pusdienlaikā, kad ģimene pulcējās kopā, ar vecākiem pie svētbildes lūdzāmies. Ticība bija iezīsta ar mātes pienu, nekad neienāca prātā, ka kādam tā nav.

Annas dienā 12 gadu vecumā tiku iestiprināta. Krustmāte bija Anna, un es arī par stiprināto vārdu pieņēmu „Anna”. Kad paaugos, mācījos Mežvidu skolā, katru svētdienu uz baznīcu gāju kopā ar draudzeni.

Padomju Latvijā valdīja ateisms, vai represiju ticības ceļā nebija?

Uz baznīcu iet mani neapspieda. Skolotāji, kas bija cienījamus gadus, paši bija no ticīgām ģimenēm un mūs par to nemocija. Kad vajadzēja stāties pionieros, skola to organizēja, un es kā beidzamā klasē iestājos. Bijām 18 skolēni, mamma bija cieši piekodinājusi, lai pionieros nestājos – esmu ticīga, bet izvēles isti nebija. Audzinātāja izsauca un teica, lai stājos, jo esam pionieru klase. Mammai to ilgi neteicu, kaklautu slēpu, bet mamma to, protams, uzzināja.

Pēc deviņgadīgās skolas absolvēšanas devos mācīties uz Rēzekni. Patika pašdarbība, dejuju tautisko deju kolektīvā, kopumā nodejoju 12 gadus. Pēc Rēzeknes mācījos tirdzniecības skolā Ludzā, pēc tam mani nozīmēja darbā turienes gastronomā. Biju piena nodalā, jāstrādā 14 stundas – sākums bija ļoti grūts.

Kā veidojās ģimenes dzīve?

Vīrs bija krievu tautības pareizticīgais. Vīramāte stingri ievēroja pareizticīgo normas, bija spiediens uz mani, lai pāreju pareizticībā. Tomēr paliku negrozāma – lai vai kā, esmu dzimusi katoliete un tāda arī palikšu. Bērnus – dēlu un meitu – gan vīramāte lika nokristīt pareizticībā. Ģimenē biju ienācēja, nevarēja būt citas runas.

Vīrs strādāja milicijā, meitu kristījām Rīgā. Kad piedzima dēls, ļoti vēlā stundā, ar ratiņiem devos uz Ludzas pareizticīgo baznīcu. Biju priecīga, ka bērni ir nokristīti, jo apkārtējie uz baznīcu negāja. Arī es tai laikā baznīcu apmeklēju reti, bija maiņu darbs, bieži svētdienās strādāju.

Vai sabiedrībā pret ticību valdīja negatīva nostāja?

To, ka ticība tika apkarota, zināju pēc vīra stāstiem. Miliči tolaik ņēma nost kulta priekšmetus, ko tirgoja pie baznīcas. Šos rožukroņus, medaļonus vīrs nesa mājās, un es tos dalīju cilvēkiem. Zināju, kuri ir kristīti, Ludzā bija daudz ticīgo, un tiem arī devu. Neliels krucifikss no tiem laikiem man joprojām ir saglabājies. Varu apliecināt, ka ne es viņu, bet tas mani ir uzmanījis. Kur vien pa šiem gadiem pārcēlos, mainīju dzīvesvietu, krucifikss vienmēr sekoja. Šodien tas ir goda vietā dzīvoklī, un es zinu, ka Dievs mūs vienmēr meklē arī no savas puses – ir klātesošs un uzpasē.

Kā dzīve atveda uz Madonu?

Kad vīrs aizgāja mūžībā, pārcēlos uz Madonu. Man ir četri mazbērni, divas mazmazmeitiņas, visi tuvinieki dzīvo un strādā Latvijā, visi ir kristīti.

Kad esam kopā ar mazdēliem, lūdzāmies Rožukroni, ģimenē nesen viesojās arī Cerību Dievmāte. Vecākajam mazdēlam bija 30. gadu jubileja, pie galda viņš paziņoja, ka mājās ir īpaša viešņa. Man bija jāizstāsta par Dievmātes skulptūru, liecināju, ka Dievmāte ir gaidībās, nes svētību un auglību.

Kā sākās kalpošana baznīcā?

Man vienmēr patīcis palīdzēt. Arī tad, kad strādāju algotu darbu, piedalījos baznīcas sakopšanas talkās. Aizejot pensijā, sapratu, ka mana vieta ir baznīcā. Tas dod prieku un jaunus impulsus. Pensijas cilvēki nereti no visa atslēdzas un pagurst, darot un kalpojot, man ir enerģija un prieks. Pateicība Dievam, ka ir veselība, ka varu palīdzēt. Kur vajag, tur eju – viespriesteriem pasniedzu pusdienas, uzklāju tējas galdu, kopju baznīcu, mazgāju un gludīnu altārdrēbes, kārtāju sakrālos tērpus. Patīk, ka ministrantiem komžas ir baltas, priesterim albas – tīras un spožas. Vienmēr, kad strādāju, darbs mudina uz lūgšanu, lūdzos arī tad, kad gatavoju ēdienu.

Vai ticībā jūtams padziļināšanās process?

Bērniņā zināšanas bija virspusējas,

Mūsu Veneranda kopā ar ahibiskapu Zbignevu un svētceļojuma laikā uz Aglonu 2017. gadā.

bez lielākas izpratnes. Esmu pateicīga priesterim Pāvilam par Bībeles stundām, kas palīdz iet dziļumā. Esmu tuvāk Kristum, un sevišķi miļā man ir Dievmāte, ar kuru kopā esmu ik brīdī. Kā īpašu laiku atceros svētceļojumu uz Aglonu, draudzes nakts adorācijas Aglonas bazilikā. Tās mani pacel, iztaiso mugurkaulu, sagumušos plecus. Jau braucot no Aglonas, vienmēr ir možs garastāvoklis, kaut nakts nav gulēta, ir iekšējs prieks un pacilātība.

Ir dažādas lūgšanu apņemšanās, bet kā ar atbildēm? Vai tādas ir bijušas?

Žēlastības bijušas ļoti lielas. Pirms

gadiem bija problēmas ar veselību. Bija jānododas uz operāciju, un priesteris Rasnacis deva slimnieku sakramentu. Gāju pie mūsu Dievmātes – Kristīgo palīdzības, lūdzos un operācija bija ļoti veiksmīga. Pagājuši daudzi gadi, un viss ir kārtībā.

Kad pēc operācijas devos uz Aglonu izteikt paldies Dievmātei, redzēju, ka Dievmāte smaida. Biju uz ceļiem viņas priekšā, raudāju, un Dievmāte reizes četras man uzsmaidīja. Tas ir neticami, bet tā toreiz saņēmu zīmi, ka viss būs kārtībā.

**Inese Elsiņa,
foto no personīgā krājuma**

KONSEKRĀCIJA KĀ DIEVAM VELTĪTO AICINĀJUMS

2. februārī svinam Kristus Prezētāijas Tempļi svētkus. Atceramies notikumu no Jeruzalemes Svētnīcas, kur Marija un Jāzeps atnesa bērniņu Jēzu un upurēja Dievam.

Kopš 1997. gada pāvests Jānis Pāvils II aicina šo dienu svinēt kā Dievam veltīto – konsekrēto – cilvēku dienu. Konsekrācija tulkojumā nozīmē „iesvētīšana”. Konsekrētas tiek kalpošanai Dievam paredzētās būves un priekšmeti (baznīcas, altāri). Konsekrēti tiek arī cilvēki. Viņi atdod Dievam savu dzīvi. Jēzus pats izvēlas tos, kurus Viņš grib: „Ne jūs Mani esat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis” (Jņ15,16), tomēr respektē aicinātā brīvo gribu. Dievs neuzspiež aicinājumu, bet delikāti piedāvā.

Tie, kuri Jēzus aicinājumam grib atbildēt no visas sirds, lai sekotu Viņam, svinīgi apsola Dievam dzīvot šķīstībā, nabadzībā un paklausībā. Tādā veidā brāji un māsas velta sevi Dievam un pieder vienīgi Viņam. Viņiem nav savas ģimenes, lai varētu kalpot tur, kur Dievs aicina, un lai būt ar tiem, kam vajadzīga palīdzība. Rūpējo-

ties par sirds šķīstību, katras tikšanās laikā ar cilvēkiem viņi sludina Dieva Valstību.

Konsekrētas personas dzīvo nabadzībā, cenšas neturēt daudz materiālo lietu un nepieķerties tām. Tā ir ticības pazīme, ka viss nāk no Dieva, ka Viņš kā labs Tēvs rūpējas par saviem bērniem un dod visu, kas nepieciešams.

Liela palīdzība, lai meklētu un izpildītu Dieva gribu, ir paklausība priekšniekiem. Tas, protams, nav viegli – jo parasti visiem šķiet, ka viņi ir visgudrākie pasaulē. Paklausība pieprasa lielu uzticību Dievam, ticību, ka Viņš runā caur citu cilvēku, kurš atbildīgs par padotajiem. Vispilnīgāko paklausības piemēru parādīja pats Jēzus. Viņš atnāca, lai izpildītu sava Tēva gribu „klūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Flp 2,8).

Lūgsim Dievu par visiem, kuri jau seko Viņam, dzīvojot pēc evaņģēliskajiem padomiem (šķīstībā, paklausībā, nabadzībā), un par tiem, kuri dzird Viņa balsi, bet dažādu iemeslu dēļ vēl baidās uzticēties, lai ar lielu prieku atbildētu Viņa aicinājumam.

Māsa Gabriēla

PIE JĒZUS UN VIŅA MĀTES AGLONĀ

Ziemassvētku oktāvā, 2017. gada 29. decembrī, pulciņš Madonas draudzes ticīgo devāmies ceļā, lai Aglonas bazilikā nakti uz 30. decembri lūgšanās Vissvētākā sakramenta priekšā, lūdzot Dievu un Viņu slavējot, reizē godinātu Dievmāti. Kad ieradāmies, vēl nebija beidzies vakara dievkalpojums, un ārā apskaņošanas iekārtās Aglona mūs sagaidīja ar litāniju Dievmātes godam. Lūgšanas stafeti pārņēmām no lietuviešu klostermāsām. Sākām ar vakara stundu liturģijas lūgšanām – vesperēm. Adorācija pilnībā notika mūsu draudzes prāvesta Pāvila vadībā. Aglonas prāvests Daumants Abriķis mūs laipni uzņēma ar savu kalpojumu biktskrēslā. Pateicība viņam par uzmanību, pacietību un sniegto stiprinājumu! Daudz laika veltījām Dieva slavēšanai ar dziesmām, kuras ar ģitārmūziku pavadīja priesteris Pāvils, pats līdzī sirsnīgi dziedādams. Par adorācijas raitu norisi bija labi padomāts, lai lūdzējiem nenāktos garlaikoties.

Lūgšanas balsi mijās ar lūgšanām un apdomāšanām klusumā. Man vislabāk patika Svēto Rakstu skaļa lasīšana, prātā skolas laiks, kad reizē ar klasesbiedriem nācās sekot līdzī tekstam grāmatā, lai sagaidītu savu lasīšanas kārtu. Prāvests Pāvils savus gabaliņus lasīja poliski, un bija aizraujoši sekot pēc teksta latviski, kā tie skan. Bija atvēlēts laiks maltītei, ko ieturējām bazilikas adorantu istabā, pa ceļam uz to atceros vara plāksnīti ar uzrakstu: „Dievs ir tuvu”. Paldies visiem,

kuri gādāja par cienastu, karstu tēju un kafiju! Atceļā uz lūgšanām atceros savu satikšanos ar Dievmātes Debesis uzņemšanas ainojumu svētgleznā ar uzrakstu: „MONSTRA, TE ESSE MATREM” jeb „Rādi, ka esi māte”. Ar paļāvību lūgšanu spēkam šie vārdi ir izteikti neskaitāmas reizes, un vēl neapptveramāki daudz reižu šie vārdi ir papildījušies.

Mūsu grupai pievienojās jaunieši no Lubānas draudzes, kuļpinot dziedāšanu un ģitārmuzicēšanu, ko papildināja arī perkusijas – ritma kociņi un trīsstūrīša piedzindzināšana, tas viss lielākam Dieva godam.

Rožukroņa lūgšanas laikā man patika dziesma „Ruah”, ko dziedot, apdomājām Dieva Svētā Gara spēku pirmās priecīgās daļas pirmajā noslēpumā. Ar lūgšanām pieņemām Kunga Jēzus ciešanu un nāves svētos noslēpumus, pilnībā izejot Krusta ceļa četrpadsmit stacijas. Tā bija lieliska iespēja izkustēties. Savu nakts adorāciju pabeidzām ar dziesmām, un tad arī bija pienākusi agra rīta stunda, kad pirms pulksten 6 devāmies atceļā uz mājām. Paldies draudzes prāvestam Pāvilam, koordinatori Venerandai, māsai Emanuēlai un visiem, kas sekmēja adorācijas lielisku izdošanos. Paldies visiem, kuri tonakt bija klāt Aglonā!

SLAVĒTS JĒZUS KRISTUS! TAVĀ PATVĒRUMĀ STEIDZAMIES, SVĒTĀ DIEVA DZEMDĒTĀJA UN MĀRAS ZEMES KARALIENE!

Matiss Dukajskis

APBALVOJUMS, IESĀKOT LATVIJAS SIMTGADI

Pagājušā gada izskaņā sabiedrībā nozīmīgo „Latvijas lepnuma” balvu saņēma desmit Latvijas cilvēki, kas ar savu darbu, attieksmi un rīcību pārsteiguši citus, darījuši vairāk un iedvesmojuši pārējos. Apbalvoto vidū ir priesteris **Andrejs Mediņš**, kas izveidojis Kalna svētību kopienu – atkarības nonākušo rehabilitācijas komūnu Bruknā. Balvu priesterim pasniedza arhibīskaps Zbignevs Stankevičs.

Uzrunā arhibīskaps uzsvēra, ka Latvijas simtgades priekšā mēs atskatāmies uz paveikto un skatāmies arī nākotnē – kādai Latvijai būt turpmāk: – Ar pilnu pārliecību gribu teikt – tai jābūt tādai, kādu to redzam „Latvijas lepnuma” balvas pasniegšanas brīdī, jo tieši te varam saredzēt Latvijas nākotni.

Arhibīskaps lika aizdomāties par prioritātēm un līdzsvaru: – Ja IKP pieaugums atpaliek no cilvēcības pieauguma, valsts stagnē, ieiet krīzē. Mums IKP ir apsteidzīs

cilvēcības pieaugumu, tāpēc laiks atgūt nokavēto.

Zbignevs Stankevičs retoriski jautāja, kur šodien var sastapt cilvēci, kur varam sastapt Dievu? Un atbilde skanēja: – Sv. Pāvils saka: „Mēs Viņā dzīvojam, kustamies un esam”. Jēzus saka: „Ko esat darījuši vienam no šiem mazākajiem, to jūs esat Man darījuši.” Pāvests Francisks vairākkārt uzsvēris, ka mums jāpārvar izslēgšanas mentalitāte, izslēgšanas attieksme. Ja mīlam otru cilvēku, sevišķi atstāto – to, kam vajadzīga palīdzība, – Dievs ir tuvu mums, Viņš ir mūsu sirds dziļumos, – pau da arhibīskaps. – Un cilvēki, kuriem piešķirta „Latvijas lepnuma” balva, patiešām ir Die-

vam tuvu. Priesteris Mediņš ir viens no viņiem, turklāt apzināti palīdz atstātajiem, izmantojot tos līdzekļus, ko dod Baznīca.

**Inese Elsiņa,
Agra Veckalniņa foto**

Priesteris Andrejs Mediņš saņem „Latvijas lepnuma” balvu.

MANA LŪGŠANA PAR LATVIJU

Es lūdzu, lai Latvija būtu brīva valsts – gan fiziski, gan garīgi. Lai tā būtu brīva no iebrucējiem, lai nebūtu pakļauta, piemēram, Krievijai.

Lai Latvija būtu tīra valsts, kurā visi rūpējas par dabu un dzīvniekiem. Es lūdzu par mieru starp pilsētām, iedzīvotājiem un valdībām, lai visi viens otru mīlētu. Lai

neviens neatstumtu Dievu, jo tieši Viņš var palīdzēt mums – visiem, kuri lūdz Jēzus vārdā. Lai visi pildītu vai vismaz censtos pildīt Viņa baušļus! Lai tiem, kuri ir atkarīgi no sliktām lietām, Dievs palīdz atrast kaut ko labāku. Lai Latvija būtu brīva garīgi. Es lūdzu, lai Dievs svētī Latviju!

Rasa Zariņa (11 gadi)

PRIESTERIS MEDIŅŠ VIESOJAS MADONĀ

2017. gada nogalē gluži nejausi iznāca aizbraukt uz Bruknu. Biju par šoferi mūsu draudzes loceklei Irēnai. Par Andreju Mediņu iepriekš biju kaut ko dzirdējusi internetā, bet neko daudz. Kad nokļuvām Bruknā, izmantoju izdevību aprunāties ar priesteri un biju šokā. Patikami šokēta. Vide, kas bija Bruknā, ar savu lielumu un reizē vienkāršumu izstaroja mieru. Gribējās vienkārši nosēsties un ne par ko nedomāt. Pēc sarunas ar priesteri, vēlējos visiem par to pastāstīt. Ka IR tāda vieta – Brukna, uz kuru var aizbraukt, izrunāties, izkratīt sirdi, saņemt atbildi no Dieva caur šo Dieva svētīto cilvēku.

Ar Irēnu nolēmām, ka vajadzētu uzaicināt priesteri Mediņu arī uz Madonu, lai tie, kuriem nav iespējas aizbraukt uz Zemgali, varētu satikt viņu un gūt sev ko vērtīgu. Kad uzrunāju pr. Andreju, viņš piekrita uzreiz un par lekcijas tēmu

nekavējoties minēja „Pārvarēt bailes”. Lai cik dīvaini, arī man šī likās aktuāla tēma. Mūs visus ikdienā māj bailes. Dažādas – lielas, mazas, senas un pavisam pirms brīža iegūtas. Bet bailes nav no Dieva! Dievs mums ir devis Drosmes un Izlēmības Garu! Priestera Mediņa lekcijā saklausīju atbildes uz daudziem jautājumiem, kas mani tirdīja. Pilnīgi noteikti vēlos aizbraukt uz Bruknu vēlreiz un varbūt pat uz vairākām dienām! Esmu izslāpusi pēc Dieva miera savā dzīvē... Prombraucot no Madonas, priesteris Mediņš apsolīja – ja vēlēsimies, viņš atbrauks ar lekcijām uz Madonu vēl. Ļoti ceru, ka arī pārējos dalībniekus uzrunāja stāstītais un viņi gribēs apmeklēt priesteri Andreju Mediņa lekcijas, kā arī doties uz Bruknu un izbaudīt MIERU tur!

Sandra Šarma

„GAISMA LATVIJAI” MŪSU BAZNĪCĀ

Bija prieks būt Lūgšanu vakara „Gaisma Latvijai” dzejas sadaļas dalībniecei, jo mūsu draudzē bija kas jauns un negaidīts.

Dzeju lasīt pieteicos labprātīgi, jo tika paskaidrots, ka tā nebūs uzstāšanās publikas priekšā, un daiļsišanas prasmes netiks vērtētas.

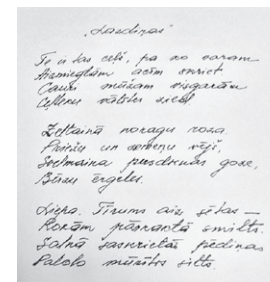
Piedāvātie dzejoļi (katrs drikstēja izvēlēties savu) bija daudzpusīgi gan teksta, gan autoru klāsta ziņā. Izvēlējos nolasīt Bronislavas Martuževas un Andreja Eglīša dzeju. Sirds nedaudz trisuļoja, jo ļoti gribējās pateikt domu, ko autors savā dzejā ir ielicis.

Vai izdevās? Grūti spriest. Bet man patika tur būt. Ir jauki, ka draudzei pievienojas jauni cilvēki ar jaunām idejām. Liels paldies Līgai Irbei, kura sagatavoja un novadīja šī Lūgšanu vakara dzejas daļu.

Lai Līgai izdodas uzņemties iniciatīvu un izveidot vēl kādu dzejas vakaru, jo caur labu dzeju mēs kļūstam garā bagātāki un sirdī gaišāki. Kā savā dzejoli „Augšana” saka Andrejs Eglītis:

„Augt – ir sirdī gaismu krāt,/ Gādāt labā sēklai dīdzi,/ Aizraut tumsu saulei līdz./ Augt – ir mūžam nenostāt.”

Anita Cibule

BAZNĪCA – GANĪTĀJA UN DRAUDZE

Baznīcai ir gana uzdevums mācīt cilvēkiem dzīvot kristīgi. Baznīca skubina uz labu un sargā no briesmām, kas apdraud mūžīgo dzīvi. Tā norāda uz Dieva baušļiem un sniedz savus baušļus. Baznīcai ir tiesības par smagiem grēkiem noteikt sodu, lai grēcinieki apdomātos un sāktu laboties. Visbiežāk tas notiek gadījumos, kad kāds pāris dzīvo kopā bez Baznīcas laulības, šādā gadījumā Baznīca liedz pieņemt svētos Sakramentus līdz brīdim, kad abi izlemj salaulāties. Kristus deva apustuļiem, tātad arī pāvestam un bīskapiem, šīs tiesības sakot: „Ko jūs saistīsiet virs zemes, tas būs saistīts arī debesīs, ko jūs atraisīsiet virs zemes, tas būs atraisīts arī debesīs.” (Mt. 18, 18)

Caur pāvestu un bīskapiem pār mums valda Kristus, mūsu Debesu gans. Atsevišķo draudzi vada bīskapa iecelts dvēseļu gans – pāvests. Ticīgajiem ir jāklausa savi gani un jāpalīdz tiem viņu ganišanas darbā. Ticīgajiem jāturas pie Baznīcas kā pie mātes rokas, lai tā liktos laipna vai stingra. Bērns bez mātes ir bārenis, avis bez gana izklīst. Svētais Cipriāns māca: „Tam Dievs nevar būt tēvs, kam Baznīca nav māte.” Turēties pie Baznīcas kā pie mātes rokas, nozīmē būt ģimenē, kopā ar brāļiem un māsām. Būt ģimenē šajā gadījumā nozīmē apmeklēt savas draudzes dievkalpojumu un iesaistīties draudzes dzīvē. Tautā saka, ka tie, kas katru svētdienu piedalās Svētās Mises upurī, ir ticīgi, kuri nepiedalās – ir neticīgi. Patiesi vārdi. Tātad īsts katoļticīgais ne tikai izpildīs obligāto Dieva bausli – svētīt svētdienu un Baznīcas bausli – svētdienā izklāstīt Sv. Misi un nestrādāt, bet arī praktiski palīdzēs draudzes pāvestam, piemēram, atvedīs uz baznīcu tos cilvēkus, kuri vēl

nav kristīti, nav pielāisti pie pirmās Komūnijas, nav laulāti, palīdzēs viņiem, iedrošinās, atvedīs pie pāvesta. Draudzes locekļu pienākums ir arī rūpēties par bērnu un jauniešu iepazīstināšanu ar Dievu un Baznīcu, rūpēties par slimniekiem, parūpēties par priesteri aicināšanu pie slimiem vai mirstošiem un citas praktiskas lietas. Draudzē kā ģimenē nedrīkst būt šķelšanās, nedrīkst būt grupējumu ciņu. Lai tā nebūtu, visiem ir jāpakļaujas draudzes pāvesta rīkojumiem. Parasti šķelšanās ceļas no nepaklausības un lepņības.

Pārdomas par brāļiem un māsām no citām konfesijām. Nereti ir jauktas ģimenes – no tām citas konfesijas puse nāk arī uz katoļu baznīcu. Priesterim un draudzei par viņiem jāuzņemas rūpes. Ja viņi ir atvērti katoļticībai, jāpalīdz iekļauties draudzē līdz pat pilnīgai katoļu ticības pieņemšanai. Jāiedrošina, jāiepazīstina ar pāvestu. Nevar palikt ilgstoši kaut kādā starpstāvoklī, starp vienu un otru konfesiju, jo nav tādas starpkonfesionālās baznīcas, draudzes, kur katrs nāktu ar savu „dieviņu”. Ja kāds tuvojas Dievgaldam un lūdz tikai svētību, jāiet vēl tālāk, jāpieņem katoļticība, jānovērš visi šķērslī, lai varētu pieņemt Svēto Komūniju. Tāpēc svarīgi izskaidrot to, kas ir galvenais, kas ir Sv. Mises upuris, kas nepieciešams dvēseles pestīšanai. Tieši šī izpratne palīdzēs apziņīgi pieņemt katoliskās Baznīcas patiesīgumu.

Turieties pie Evaņģēlija patiesības un atklājiet citiem patiesību, pašu būtiskāko! Lai visus Baznīcā pievelk Kristus upuris, lai visi tiek pestīti! Amen.

**Priesteris
Viktors Petrovskis**

CERĪBAS DIEVMĀTES CEĻJUMA AUGĻI

“Dievs deva savu Dēlu Jaunavai Marijai. Un ko darija viņa? To pašu. Tiklīdz Jēzus ienāca Marijas dzīvē, tā viņa steigšus devās ceļā, lai nestu labās ziņas.” (Māte Terēze no Kalkutas)

Caur savu apmeklējumu Cerības Dieva Māte draudzes ģimenēm atnesa mieru un prieku. Man bija gods dažās mājās viņu pavadīt. Tas bija neaizmirstams laiks. Es atceros smaidīgas sejas, siltumu un sarunas gan par vienkāršām, gan ļoti nopietnām lietām. Redzēju, ka Dievmāti gaida un ilgojas viņu ar mīlestību uzņemt gan mājās, kur dzīvo daudz bērnu, gan tur, kur dzīvo tikai vientuļa sieviete.

Dzirdēju liecību, ka cilvēki šo dienu, kad Dieva Māte bija ar viņiem, uzskatīja par īpašu. Kopā ar viņu bija darbā un uz-

ņēma viesus, un droši stāstīja par Dievu – sludināja Evaņģēliju.

Pateicos Dievam par Viņa Māti, pateicos visiem, kuri sevišķā veidā viņu uzņēma savās mājās, un pateicos Sanitai Solovjevai, kura ar mīlestību un prieku sagatavoja šo ceļojumu. Lai Dievs atalgo!

.. un kādi man bija augļi?

Šogad Ziemassvētku laiks man bija unikāls. Katru gadu šie svētki nes daudz prieka un miera, bet ne tik daudz kā šoreiz. Bez šaubām, tas bija Dievmātes ceļojuma auglis. Es ne par ko neuztraucos: ne par to, kā jābūt, ne par to, kas jādara. Man svarīgi bija vien būt

kopā ar Mazo Jēzu, kura mīlestību izjutu ļoti stipri. Slava Dievam!

Māsa Emanuēla

SMAIDS BRĪVBRĪDIM ☺

Tuvu baznīcai, kas uzbūvēta pie ceļa, draudzes pāvests ar kādu palīgu mēģina novietot baneri ar lielu uzrakstu: „ATGRIEZIES, KAMĒR NAV PAR VĒLU!”

Kādā brīdī viņiem garām brauc (diezgan ātri) mašīna. Redzot notiekošo, tā apstājas, un šoferis caur atvērtu logu kļiedz: – Jūs, reliģiskie fanātiķi, lieciet

mūs mierā! Ļaujiet dzīvot! Izklīdzis sakāmo, ātri dodas tālāk. Pēc brīža tālumā dzirdams liels (avārijas) troksnis. To dzirdot, priesteris savam palīgam saka:

– Klausies, varbūt tomēr labāk raktīsim pavisam skaidri: – „Uzmanību, tilts ir bojāts!”

VAĻASPRIEKU IZSTĀDE DRAUDZES NAMĀ

Aicinot pārdomāt idejas, ko Latvijas simtgades gadā draudzē kalpojošās grupas varētu piedāvāt kā rotu Latvijas jubilejā, radās doma izveidot izstādi, kurā mēs dalītos savos vaļaspriekos. Avīzes „Kalnā” redakcijai tādu ir daudz. Agnese glezno. Datorspeciāliste Aina fotografē. Priesteris Pāvils veido savdabīgus pinumus. Aija darina paklājus. Inese iesāka aust audeklus, kuru velkos ir Latvijas tumšsarkanais tonis. Darbu izstāde šobrīd skatāma draudzes namā, un pirms lasīt tās autoru komentārus, aicinu arī citus pārņemt stafeti un pēc laika atklāt savus vaļaspriekus, simboliski tos veltot Latvijai.

Priesteris Pāvils: – Mans mazais piedzīvojums ar „mākslas” darbiem sākās sevišķā veidā pēc Cerības Dievmātes māju apmeklēšanas sākuma. Tad atnāca iedvesma, sirds prieks, kuru gribējās ielikt mazos darbiņos. Teikšu godīgi, pamudinājumu ceļam ieraudzīju kādā mājas lapā, kur bija parādīts, kā, piemēram, nevajadzīgu pudeli pārveidot skaistā rotā, lietojot lina šņores, vai ko var sataisīt no parastām drātīm. Tā arī bija dzirkstele. Tomēr manos darbos sirds grib izteikt vēl vairāk: kādu patiesību par Dievu vai lūgšanu. Tādēļ var teikt, ka katrs no darbiem attēlo kādu konkrētu Dieva Vārdu, savā ziņā ir kā Tā „ikona”. Un tad, piemēram, viens no pirmajiem darbiem – kaķītis no pudeles un kokosrieksta mizām – tapa kā slavējošs. Viņā es nevaru „nedzirdēt” Vārdu: „...pildiet sevi ar Svēto Garu! Dziedādami un gaviļēdami skandiniet savās sirdīs Kungam psalmus un slavas dziesmas, un garīgās dziesmas, pateikdamies vienmēr par visu Dievam un Tēvam mūsu

Kunga Jēzus Kristus vārdā!” (Ef 5, 18b-20).

Bija prieks atrast domu, ka šādā veidā varu veidot darbus un tos uzdāvināt kādai personai (vai kopienai) kā dāvanu konkrētos apstākļos, piemēram, vārda dienā, dzimšanas dienā, Kristus dzimšanas svētkos.

Agnese Liepiņa: – Kad mamma bērnībā prasīja, par ko vēlos kļūt, mana atbilde bija: „Es būšu māksliniece un gleznošu bērzus.” Mamma vēlāk, skolas laikā, redzot manu patīku zīmēt, virzīja iestāties Madonas mākslas skolā. To beidzot, mana diplomdarba tēma bija „Putni”.Lai turpinātu mākslas skolā iesāktu,

vidusskolas klasēs apmeklēju Tautas tēlotājas mākslas studiju „Madona”. Studiju laikā un pēc laulībām, kad ģimenē viens pēc otra ienāca bērni, gleznošanu pārtraucu. Par mākslinieci nekļuvu, gluži pretēji – studēju matemātiku. Kad mazais Jānis, ceturtais bērniņš, bija paaudzies, pēc vairāk nekā desmit gadu pauzes un ar mazu spīti sirdi tomēr nolēmu atgriezties studijā. Vēl joprojām atmiņā palicis pirmā mākslas darba tapšanas process – tā bija krāsu eksplozija, kas, ilgi glabāta, laužas ārā ar spēcīgu joni! Piektdienu vakaros ģimene mani *palaiz* uz studiju gleznot un sagaida mājās priecīgu un atpūtušos mammu. Gleznošana atpūtina manas domas, ieliksmo prātu un sirdi. Esmu laimīga dzīvot Latvijā un baudīt tās skaistumu ar acīm un otu rokās visās tās nokrāsās, visos četros gadalaikos.

Aija Mālniece: – Lidz izstādē izliktajam darbam nonācu dabiskā veidā, jo lielu daļu savas bērnības pavadīju, spēlējoties zem stellēm. Mana mamma skolniekiem mācīja aust, un man sanāca būt

Pr. Pāvila veidotais kaķis.

blakus rokdarbu tapšanas procesam. Lupatu deķītis man saistās ar bērnības dienām un lauku mājām, jo abām vecmammām mājās bija pa austam paklājam. Pie vienas vecmammās atradās mammas austs paklājs (ļoti līdzīgs manam), atceros, ka es pa to lēkāju, cenšoties ielekt izvēlētajās krāsu stripās. Otrās vecmammās mājā bija vairāki manas vecvecmammās austie paklāji, tie pēc izskata stipri atšķīrās – bija gari un šauri. Cik interesanti, ka katrai dzimtai savs rokkraksts it visā!

Aina Pidika: – Fotografēt sāku, kad strādāju tipogrāfijā. Tad vēl digitālo fotoaparātu un viedtelefonu nebija, tāpēc bieži pietrūka fotogrāfiju dažādiem poliogrāfijas darbiņiem. Nemanāmi šis process mani *aizrāva*. Iedvesmo Latvijas daba, kur katrs mirklis ir neatkārtojams. Patīk Madona – jaukā mazpilsēta ir mans galvenais fotografēšanas objekts. Interneta forumā pat kāds komentējās uzrakstīja – nekur nav tik skaistu mākoņu kā Madonā...

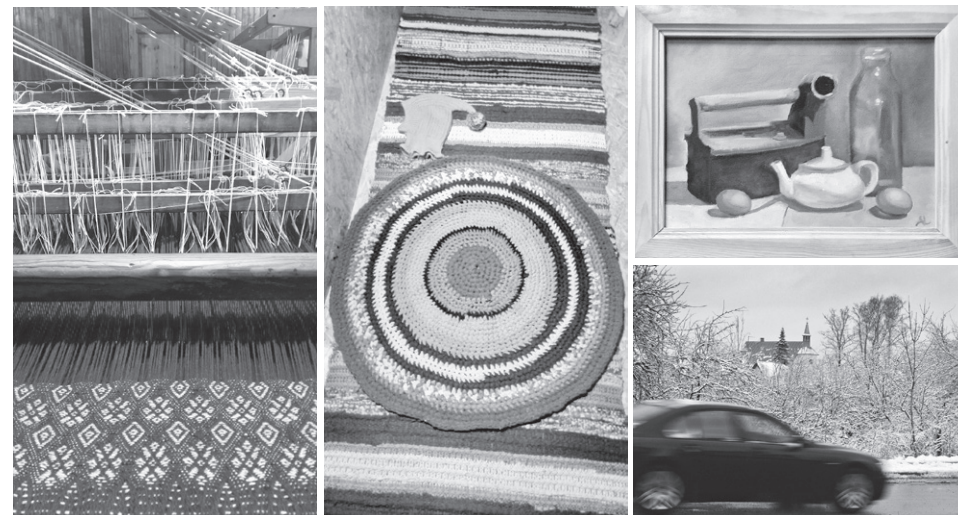
Inese Elsiņa: – Laikā, kamēr audu, pie manis atnāca atbilstoši teksti. Piemēram, doma, ka stelles ir datora vecvecvecmā-

miņas. Sākotnēji aušana bija roku darbs, taču 19. gadsimta sākumā sākās aušanas iekārtu automatizācija. Tekstila industrijas ietvaros tika radīta pirmā programēšanas valoda. Pēc līdzīgiem principiem kā aušanas iekārta darbojas, piemēram, tintes printeris, kur attēls tiek uzausts no krāsas linijām un pats printeris ir digitāls, ieprogrammēts.

Aužot uz Viļumsona pusmehāniskajām stellēm, nācās domāt arī par to, ka velki ir kā nospriegotas instrumenta stīgas, un audu iepīšana velkos – kā mūzikas instrumenta spēlēšana. Audeklu raksti visā savā skaistumā pieļauj domu, ka tie ir senākie skaņu nesēji ap mums. Daudz senāki par vinila vai CD platēm.

Kādu mūziku tie glabā? Mana Zvaigžņu sega jeb „Sudraba birzs” ierakstījusi gan lūgšanu, gan ciņu balsis. Segā ieaušta spilgta biogrāfija, jo tā piedzīvoja gan audēju kritienus, gan augšāmcelšanās prieku.

Šķiets, saiva, nītis, dvēselīte, platumturis, atspole, skali, riekumi – aušana arī valodas ziņā paplašināja manas robežas.

Ineses, Aijas, Agneses un Ainas brīvbrīžos radītie darbi.

NEDĒĻA KRISTIEŠU VIENOTĪBAS ZĪMĒ

Gaidot un izdzīvojot vienotības nedēļu, atkal varam pārdomāt, kas pa šo gadu kopš iepriekšējās kristiešu vienotības nedēļas ir noticis, mainījies, piedzīvots. Atskatoties atpakaļ, varam vērst skatu uz ikdienas vie-

notību Madonas Lūgšanu kapelā, kur var iegriezties ikviens, neraugoties uz piederību kādai no kristiešu draudzēm vai piederību jebkādi kristiešu kopienai. Šī vienotība lūgšanā Debesu Tēvam mūs vieno kā brāļus un māsas un māca pieņemt un cienīt vienam otra atšķirīgo izpratni. Varētu domāt, ka ekumenisms ir saskares punkts tajā, kur varam būt vieno- ti, atmetot visu atšķirīgo un satiekoties ar baltajiem pamiera karogiem. Tomēr pie mums ekumenisms ir daudz bagātāks. Tas ietver katras kristiešu kopienas jeb konfesijas identitāti, atšķirību un vērtības. Mēs mācāmies būt vieno- ti daudzveidībā.

Madona joprojām ir ekumenisma avangardā ar Lūgšanu kapelu, kurā notiek Vis-svētākā Sakramenta adorācija un kurā tomēr līdzvērtīgi pie- dalās arī citu konfe-

siju kristieši. Neviens nav spiests pieņemt pāvesta autoritāti vai visus katoļu atzītos sakramentus, vai izpratni par šķīstītavu, tomēr īsts ekumenisms ir šo atšķirību atziša- na un cienīšana.

Tādējādi Lūgšanu kapela Madonā ir ekumenisma centrālā ass. Pie tās Vecgada vakarā notika kopīga slavēšana, lūgšana ar valsts himnas dziedāšanu, cienāšanās ar Kalna skolas kopienas sagādātajiem našķiem un draudzīga laimes vēlēšana jaunajam gadam. Cerams, ka mums šī iespēja doties uz vienu, kopīgu lūgšanu namu būs vēl gana ilgi, lai mēs izauklētu īstu vienotību un varētu doties uz ikvienu baznīcu kā uz savējo.

„Kungs Jēzu, kas esi lūdzies, lai visi būtu viens, mēs Tevi lūdzam par kristiešu vienotību – tādu, kādu Tu to vēlies, un ar līdzekļiem, ar kādiem Tu vēlies. Lai Tavs Svētais Gars liek mums izjust sašķeltības sāpes, sa- skatīt mūsu grēku un cerēt pāri visām cerībām! Amen.”

Aivars Zariņš

NORISES VIENOTĪBAS NEDĒĻĀ:

18. janvāri pulksten 11
Lūgšanu brokastis Madonā

19. janvāri pulksten 18
Svētbrīdis Kalna skolā,
Barkavas pagasts

20. janvāri pulksten 17
Svētbrīdis
Ērgļu ev. luteriskajā baznīcā

21. janvāri
Dievkalpojumi savās draudzēs

22. janvāri pulksten 18
Svētbrīdis Madonas katoļu baznīcā

23. janvāri pulksten 17
Svētbrīdis Barkavas katoļu baznīcā

24. janvāri pulksten 18
Svētbrīdis Lubānas luterāņu baznīcā

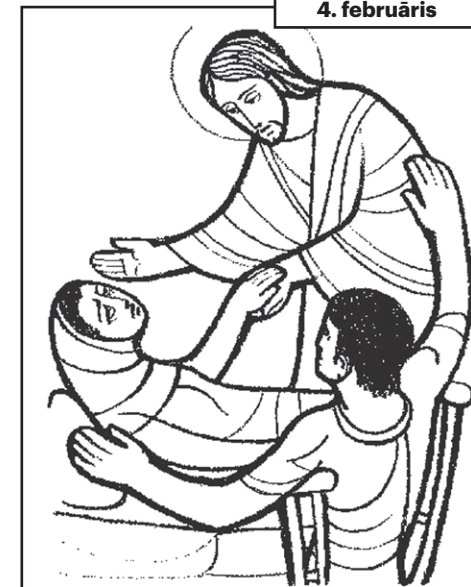
25. janvāri pulksten 18
Svētbrīdis
Madonas ev. luteriskajā draudzē

Svētdienas evaņģēlijs

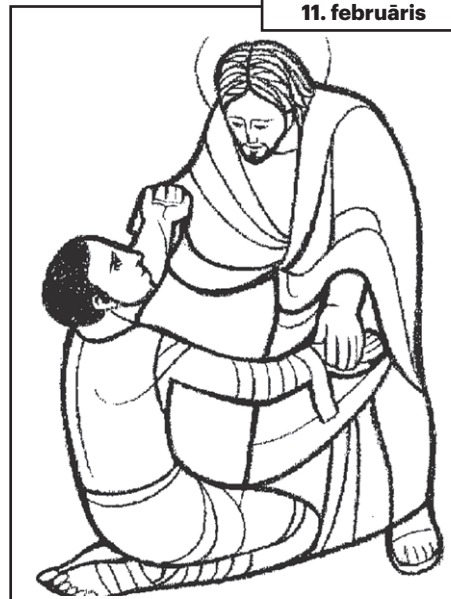
28. janvāris

4. februāris

11. februāris

18. februāris

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: psksamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Atvērta visu diennakti (Raiņa iela 5)
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 7.15
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 8
Svētdien – plkst. 11 un 18

Lai saņemtu draudzes jaunumus
un iknedēļas pasākumu grafiku savā
e-pastā, ir jāpiesakās, rakstot uz e-pastu:
mdravize@gmail.com

Draudzes kalpojumi

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katrā mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katrā mēneša otrā otrdienā
Vieta: pie draudzes vīriem
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Kalpošana pansionātā

Vieta: Mārcienas pansionāts
Kontakti: Antoņina Žurovska (t. 26367291)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Senioru brokastis

Laiks: katrā mēneša trešā trešdienā
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda Peļņa (t. 26592737)

Jauniešu tikšanās

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: māsa Emanuēla (t. 29754207)

Svētdienas skola

Laiks: katru svētdienu plkst. 16
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Santa Jaujeniece (t. 29906072)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola, Aija Mālniece
(t. 26253927), Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Agneses Liepiņas gleznas foto.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.